

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Tilly Bagshawe
SCANDALOUS

Copyright © 2010 by Tilly Bagshawe
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-850-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Tili Bagšo

SKANDALOZNO

Preveo Dušan Mišić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Za Džejmsa Bagšoa,
najboljeg brata na svetu*

Uvod

U privatnoj sali za projekcije na Beverli Hilsu, predivna žena je usredsređeno zurila u muškarca na ekranu. Pritisnula je prekidač i pomerila naslon svoje raskošne stolice od crvenog baršuna. Polako ispruživši ruku s koje su visili dijamanti Nila Lejna, dohvatila je daljinski upravljač i zamrzla kadar muškarčevog lica. Nasmejala se.

Bio je zgodan, bez sumnje. Plave kose, plavih očiju, pravilne vilice, kao i svaki drugi televizijski voditelj u Los Anđelesu. Ali ova žena mogla je da bira između zgodnih muškaraca. Zgodni, bogati, moćni, sve ih je probala i svih se zasitila. Prošlog meseca, već treću godinu zaredom, časopis *Pipl* ju je proglasio „najseksepilnijom ženom na svetu“. Takve titule nisu joj mnogo značile, ali bile su bitne producentima i rediteljima koji su stajali u redu kako bi postali najnoviji muški ukras pod njenom savršeno oblikovanom rukom. Izgled ju je proslavio, a oni su je obogatili. Muškarci su glupi.

Ali ne i ovaj muškarac. Ovaj muškarac je bio drugačiji, bio je intelektualac. Neki su ga čak zvali genijem. Pitala se kakav bi bio u krevetu. Kako bi bilo spavati s muškarcem koji bi, bar na jednom nivou, bio nadmoćniji od nje? Bila joj je uzbudljiva ta ideja, mada teško zamisliva.

Pritisnula je dugme *plej* i posmatrala kako se muškarac približava kameri i svojim božanstvenim britanskim naglaskom govori o dubokom svemiru i stvarima koje nije razumela. Zavukla je ruku pod svoj svileni *La Perlin* negliže bež boje i počela da se dodiruje, zamišljajući kako vodi ljubav sa njim.

Teo! O, Teo! Nemoj da staneš!

Tili Bagšo

Kao i svaki put kada se zadovoljavala, vrlo brzo je stigla do vrhunca. Još jedna stvar u kojoj je bila bolja od muškaraca u svom životu. Otvorila je oči i uzdahnula. Baš nezgodno što se tek nedavno ponovo udala.

Moraće nešto da smisli...

Pet hiljada kilometara dalje i nekoliko godina kasnije u Njujorku, jedna druga bogata i prelepa žena gledala je istog muškarca na plazmi veličine filmskog platna u spavaćoj sobi svog raskošnog stana na Aper Ist Sajdu. Gledala ga je tako svako veče poslednjih pet godina.

Za razliku od njegove obožavateljke iz Los Anđelesa, ova žena je razumela o čemu govori profesor Teodor Dekster. Dok ga je slušala kako pripoveda lažnim, intimnim glasom koji je tako dobro poznavala, pomislila je: *Mrzim te. Zašto si još živ? Zašto ne patiš, kao što sam ja patila zbog tebe, izdajnički kučkin sine?*

Jednog dana, zaklela se, Teo Dekster će dobiti ono što zaslužuje. Kad taj dan dođe, ona za njega neće imati milosti.

PRVI DEO

OSAM GODINA RANIJE

PRVO POGLAVLJE

„Jesi li sigurna da želiš ovo, Saša? Još možeš da se predomisliš.“

Saša Miler gledala je golo telo Vila Templa – pločice na stomaku, široka ramena ragbiste, mišićave noge i, naravno, *onu stvar* – i nije mogla da se načudi zašto bi takav Adonis izabrao baš nju za svoju devojkicu.

„Sasvim sam sigurna. Samo... nadam se da se nećeš razočarati, to je sve.“

Vil Templ je imao devetnaest godina i *mnogo* iskustva. Bar je tako rekao Saši. *O, bože, da. Izgubio sam nevinost sa dvanaest godina. Bilo je to sa mojom dadiljom. Bodil. Prelepo švedsko parče, nije skidala ruke sa mene. Sada je top-model.* Saša je bila zadivljena. Ali nije to bio razlog zbog kojeg se zaljubila u Vila. Volele su ga sve devojke jer je bio kapiten školskog ragbi tima, zgodan, bogat i nenormalno popularan. Ali Sašu Miler je privukla jedna druga strana Vila Templa. Bio je duhovit i spontan. Kad nije bio s „ortacima“, grupom ulizivačkih privezaka iz Tornbridža, privatne škole koju su tada pohađali, umeo je da bude nežan i umiljat.

Saša i Vil su se zabavljali već tri meseca. Ako Saša to ne uradi sad, znala je da će je zameniti neka od devojaka iz Sent Agnesa koje su u redovima čekale Vila. Jedini razlog njenog odlaganja bile su glasine.

Glasine o *onoj stvari*.

Saša je već nedeljama slušala kako mu je ona stvar ogromna, alatka takvog nadljudskog obima i slonovske dužine, da bi seks s njim sigurno bio agonija. Zbog toga je Sašino olakšanje bilo veliko kada je Vil spustio bokserice i otkrio skromnih četrnaest centimetara muškosti. Zainteresovan, sigurno. Spreman za akciju, bez sumnje. Ali ni u kom slučaju Ajfelova kula.

„Ti mene nikako ne možeš da razočaraš, ljubavi“, uveravao ju je Vil. „Samo radi šta ti kažem. Ja ću se pobrinuti za tebe.“

Vil je šutnuo u stranu gomilu prljave sportske opreme, odveo Sašu do kreveta i počeo da joj skida odeću. Saša je zatvorila oči. Sa donjeg sprata čula se muzika sa žurke, a ona se pitala da li Vilovi prijatelji znaju šta on sada radi. *Da li momci pričaju jedan drugom o tim stvarima?* Pokušala je da ne razmišlja o tome, kao ni o slabom, ali sveprisutnom mirisu prljavštine koji se dizao iz Vilovih čaršava.

„Ma šta je sa ovim?“ Vil je petljao oko kopče brushaltera. „Zašto se... ne otkopčava?“

„Izvini. Prilično je star.“ Osetivši ljutnju u njegovom glasu, Saša se sama izmigoljila iz problematičnog odevnog predmeta. U Vilove ruke pale su dve savršeno oble, pune, osamnaestogodišnje dojke, poput voća sa rajskog stabla.

„Jebote, predivna si“, uzdahnio je.

Bio je u pravu. Besprekorno bele, mlečne kože, s blistavom grivom crne kose i iskričavim inteligentnim očima, svetlozelenim poput sladoleda od nane, Saša Miler je bila lepotica. Ali bila je i... drugačija. Sve prethodne devojke Vila Tempa bile su *kul*, popularne devojke iz škole. Klasične plavuše u uskim farmerkama i najnovijem modelu cipela iz *Topšopa*. Obučena u džempere iz *Marksa i Spensera* i ravne cipele, nosa konstantno zabijenog u knjigu iz fizike, Saša Miler je bila tipična štreberka. Ali Vil ju je voleo baš iz tih razloga. Već mu je dojadilo da izlazi s princezicama. Saša je o modi znala još manje od Vila, pa ili nije znala da je predivna ili joj izgled uopšte nije bio važan. Nije je zanimalo ni društvo za žurke u Saseksu – društvo čiji je neosporni kralj bio Vil Templ.

Ali čak se i kraljevi ponekad dosađuju.

Saša ga je pogledala odozdo, gola i puna obožavanja.

„Hvala, i ti si predivan, Vile. Ja...“

Bol je bio oštar, ali je prošao za tren. Saša nije ni osetila da joj je Vil skinuo gaćice, ali morao je, jer glava joj još nije ni pala na jastuk, a on je već bio u njoj i nabijao se poput pneumatskog čekića. Saša je bojažljivo prešla rukom po njegovim golim leđima. Nije mogla da odluči da li bi spuštanje ruke na njegovu guzu bio ispravan potez – možda je trebalo da, kao ostatak njenih prijateljica, više vremena provede čitajući pisma čitateljki u ti-nejdžerskim časopisima.

U tom momentu, Vil je ispuštao čudan, piskutav zvuk i izvukao se iz nje.

„Da li ti treba kondom?“ ljubazno ga je ponudila Saša. „Imam jedan.“

„Bojim se da je malo prekasno za to“, nacerio se Vil. „Izvini, ljubavi. Tako si seksi da nisam mogao da izdržim. Nisam te povredio, zar ne?“

„Hm, ne. Ma nisi.“

Skandalozno

Au. To je, znači, seks. Kraće je nego što sam očekivala. Ali to je sigurno samo zato što je Vil tako dobar u tome pa mu ne treba mnogo vremena kao drugim ljudima.

„Hoćemo li da siđemo nazad na žurku?“ Vil je već oblačio farmerke. „Naravno, ja bih radije ostao sa tobom i vodio ljubav.“ Poljubio je Sašu u čelo. „Ali čini mi se da je malo nepristojno. Znaš, ja sam domaćin. Dok mi ovde pričamo, neko mi verovatno mažnjava srebrni escajg.“

Vilovi roditelji bili su na odmoru u Španiji. S poverenjem u najstarijeg sina, zasnovanim više na ljubavi a manje na razumu, ostavili su Vila samog u Čitendenu, svojoj predivnoj seoskoj kući iz šesnaestog veka u Saseks Vildu. Večerašnja žurka bila je treća u isto toliko dana.

„O, da, apsolutno. Pa, da. Moraš da siđeš dole.“ Saša je po podu tražila gaćice. „Ja ionako moram da idem kući.“

„Nećeš da prespavaš?“ Vil je izgledao iskreno pokunjen. Saša je uzdahnula. *Baš je sladak.*

„Ne mogu. Danas je tatin rođendan, sećaš se? Obećala sam mu da ću se vratiti pre večere. Mama i ja ga uvek gledamo dok otvara poklone.“

„Hm. Pa onda, u redu. Na kraju krajeva, ja sam *svoj* poklon već otvorio.“ Vil je pomogao Saši da ustane i poljubio je. Mislila je da će eksplodirati od sreće.

Vil Templ me voli.

Vil Templ i ja smo vodili ljubav.

Napokon sam žena!

Čitenden se nalazio u selu Tajdbruku, udaljen oko deset minuta vožnje od kuće Sašinih roditelja u Frantu. Upravo je prošlo sedam sati, a poslednji zraci sunca tonuli su iza šumovitog pejzaža Saseksa. *Obožavam ovo mesto*, mislila je Saša, dok je vozila kroz poznati predeo. *Nedostajaće mi kad odem u Ekseter.*

Za nekoliko sedmica, Saša je trebalo da dobije rezultate završnih srednjoškolskih ispita. Nije bilo sumnje u to kakve će joj biti ocene. Saša Miler je bila odlična učenica otkad je krenula u školu sa četiri godine. Čak je i pre tog uzrasta tečno čitala i znala više o Sunčevom sistemu od svoje učiteljice, gospođice Raš.

„Nerado koristim reč *opsesija*“, rekla je gospođica Raš Sašinom ocu na prvom roditeljskom sastanku. „Ali Sašu preterano zanima svemir. Možda biste mogli da je zainteresujete za neke druge stvari. Da napravimo ravnotežu.“

„Za šta, na primer?“ Don Miler, Sašin otac, i sam je bio strastveni astronom amater. Sa kćerkom je delio uzbudjenje prema nepoznatom svetu zvezda i planeta i nije bio siguran da mu se sviđa pristup gospođice Raš.

„Mnoge devojčice su lude za princezama.“

„Princezama?“

„Da, princezama. Sirenama. Čak i za groznim Barbikama!“ Gospođica Raš je ispustila zvonak kikot. Don Miler ju je prostrelao prezrivim pogledom.

„To bi joj pomoglo da nađe prijateljice, gospodine Mileru. Saša... kako bih rekla? Ona se baš ne uklapa.“

Saša nikad nije naučila da se uklapa. Princeze, sirene i Barbike prošle su pored nje na isti način na koji su u kasnijim godinama droge, noćni klubovi i popularna kultura za nju ostali namerno zatvorena knjiga. Srećom, tokom odrastanja, učitelji su imali više razumevanja za Sašinu *opsesiju* astronomijom i njen sve vidljiviji talenat za fiziku.

„Vaša kćerka je izuzetno talentovana naučnica, gospođo i gospodine Miler.“ Gospođa Benks, direktorka škole Sent Agnes, izjavila je ono što je već svima bilo jasno. „Nadamo se velikom uspehu na fakultetu.“ Don i Suzan Miler zapeli su iz sve snage kako bi platili račune privatne škole svoje kćerke. I oni su se nadali uspehu.

„A šta je s Oksbridžom?“

Gospođa Benks se s neprijatnošću promeškoljila u svojoj drvenoj stolici s velikim naslonom. „To je svakako jedna od mogućnosti. Naravno, i Oksford i Kembridž traže razgovor s kandidatima.“

Niko nije sumnjao u Sašine intelektualne sposobnosti. Njene komunikacijske veštine, međutim, uvek su bile problematične. Držanje govora pred publikom bilo je za nju najgora noćna mora. Ali i razgovor s prijateljima postao bi prepreka ako je tema ne bi zanimala. U poslednje vreme, fakulteti na Kembridžu zahtevali su više od čistih petica. Tražili su „kompletne“ studente.

Lepe, samouverene devojke, koje na razgovoru znaju da se zauzmu za sebe. Saša nije imala problema da govori o fizici elementarnih čestica ili o najnovijim kontroverzama u teoriji igre. Ali nije imala talenta za obično čavrljanje. A kada je na red došao zastrašujući obrazac UCAS i njegove dve strane posvećene „hobijima i drugim oblastima interesovanja“, Saša je samo sela i buljila u njega s nevericom. *Šta će čoveku druga oblast interesovanja kad mu je specijalnost čitav svemir?*

Saša se prijavila na pet univerziteta s najboljom reputacijom u svojoj oblasti. Nijedan od njih nije zahtevao razgovor. Svih pet ponudilo joj je mesto. Odlučila je da će se, ako je odbiju na Kembridžu, upisati na Ekseter

i svim silama se trudila da se tome i raduje. Ali, duboko u sebi, znala je da je katedra za fiziku na Kembridžu najbolja na svetu. Očajnički je čežnula da je tamo prime.

Profesori u Sent Agnesu predlagali su da pođe na pripreme za razgovor i tako proba da nadvlada svoje slabosti. „Čak i nešto jednostavno, poput dobrog izbora garderobe, može biti presudno.“ Ali Don Miler nije hteo ni da čuje.

„Glupost. Kakva lakrdija. Saša želi da postane naučnica, a ne televizijska voditeljka. To je jasan primer seksizma.“

Bio je u pravu. To *jeste* bio jasan primer seksizma.

Nažalost, i škola je bila u pravu. Sašin razgovor na koledžu Sent Majkls u Kembridžu pokazao se kao prava katastrofa.

Tokom vožnje kući u Saseks, Saša je ocu prepričavala događaje.

„Pitali su me o politici. Šta mislim o poslednjem samitu G7 i da li imam ikakvih dubokih uverenja u vezi sa pitanjima globalizacije.“

„Zašto?“

„Nemam pojma, tata.“

„Pa, šta si odgovorila, draga?“

„Rekla sam da nemam.“

U pravu je. Kakvo je to idiotsko pitanje?

„Šta su te još pitali?“

„Savetnik za upise pitao me je šta nameravam da donesem na Sent Majkls.“

Don Miler se razvedrio. „I šta si mu odgovorila?“

„Knjige.“

„Ah.“

Nema veze. Ekseter je sjajan univerzitet i siguran sam da će tamo biti srećna.

Dom Milerovih bio je maleni, zbrkani, crepom obloženi dragulj s pogledom na prostranstva Franta. Svi Sašini školski drugovi iz Sent Agnesa živeli su u mnogo otmenijim kućama, ali Saša ne bi menjala svoj rodni dom ni za Bakingemsku palatu. Volela je sve – i viseće korpice oko ulaznih vrata iz kojih se slivao jasmin, i minijaturne prozore koji su jedva propuštali svetlost, ali zbog kojih je kuća izgledala kao kolibica iz bajke, i dug, na padini smešten zadnji vrt, zamršenu mešavinu korova i poljskog cveća, na čijem se kraju nalazila ostava koja je čuvala Sašin dragoceni teleskop, njenu najdražu imovinu.

Kad je Saša parkirala svoj crveni oronuli *golf*, već je bio sumrak. Stari saksonski crkveni zvonik ponosno je štrčao iznad seoskih krovova, poput

dobročudnog diva okupanog plavičastom večernjom svetlošću. Dok je Saša izlazila iz kola, usamljeni ton crkvenog zvona označio je polovinu sata. Snažni letnji mirisi tople zemlje, sveže pokošene trave i cveća visili su u vazduhu. Saša ih je udisala, opijena od sreće. *Vil me voli.*

Pre večerašnjih događaja, nije joj bilo svejedno što mora da ga ostavi u oktobru. Odmah nakon škole, Vil je počinjao da radi u agenciji za nekretnine svog oca. *Nisam ni planirao da idem na faks, Saš. Nisam ja taj tip.* Pomisao da mora da ga ostavi u Saseksu na milost i nemilost mlađim devojkama iz Sent Agnesa ispunjavala je Sašu užasom. Posebno zbog toga što je Ekseter bio tako grozno daleko. Ali sada, nakon što je spavala sa njim – *Zbogom, nevinosti! Nećeš mi nedostajati!* – osećala se blaženo sigurnom u svoju vezu. Pročitace knjige na tu temu i postaće fantastična, maštovita ljubavnica. Vil, lud od požude, sjuriće se niz A303 svakog vikenda, pun očajničke želje da bude s njom. Kasnije će ležati budni, zuriti u zvezde i razgovarati o... Hm, tu bi maštarenje postalo malo nejasno. Ali, nema veze, sve će biti predivno, savršeno i...

„Saša! Gde si bila? Ceo dan te zovemo na mobilni telefon. Tata je hteo da zove bolnice

Sju Miler, Sašina mama, bila je punija, niža verzija svoje kćerke. Njena nekada crna kosa bila je prošarana sedim vlasima, ali joj je koža još uvek bila glatka i svetla. Praktičnija i razumnija od Saše (što nije bilo teško; čak je i porodični ljubimac, pudlica Bižu, imao više zdravog razuma od Saše), Sju nije imala pojma kako su ona i Don uspeali da naprave tako intelektualno čudo od deteta. Don je tvrdio da su u pitanju njegovi geni, ali on je ionako pao sa Marsa.

„Izvini. Sigurno sam ga isključila ili tako nešto...”

Saša je rastreseno preturala po torbici. Stvarno, gde je taj telefon? „Da li je vreme za rođendansku večeru? Umirem od gladi!”

„Još nije.” Don Miler se pojavio u hodniku. U ruci je držao veliki koverat. „Ovo je stiglo za tebe s poslepodnevnom poštom, Saša. Mislim da bi trebalo odmah da ga otvoriš. Da više ne misliš o tome.”

Saša nije mogla da zaustavi lupanje svog srca kada je videla poštanski pečat Kembridža.

„Sent Majkls.”

Već je znala da nije primljena. A sve je to potvrđivala i težina koverte. Svi su znali da primljenim kandidatima šalju debeli paket prepun papirologije o stipendijama i smeštaju i listi knjiga. Ovde se, očigledno, radilo samo o jednom listu papira.

Saša je otišla do kuhinje. Don je pošao za njom, ali ga je Sju zadržala.

„Pusti je, ljubavi. Daj joj nekoliko minuta. Nije joj potrebna publika.“

U kuhinji, Saša je stajala leđima okrenuta šporetu, prevrćući koverat u rukama. Bižu, koji je osetio njenu nervozu, dovukao je svoje debelo telo iz korpe i odano joj seo uz noge.

„Hvala, mili.“ *Zašto je glupa odbijenica morala da stigne baš danas?*

Htela je da pamti današnji dan kao dan kada je Vil Templ napravio ženu od nje. Ne kao dan kad ju je glupi Sent Majkls odbio jer nije imala pojma o globalizaciji i jer je loše zakopčala džemper.

Ogrnuta svojim besom kao kabanicom, Saša je pocepala koverat i otvorila pismo.

Na drugom kraju livade u Frantu, porodica Karmajkl je uživala u roštilju sa prijateljima, kad se začuo vrisak.

„Šta je to?“ Kejti Karmajkl je spustila pivo i krenula prema baštenskim vratima.

„Ništa.“ Njen tata Bob okretao je na roštilju poslednju turu svinjskih kobasica. „To se samo glupiraju neki klinici. Možeš li da mi doneseš još jedan bokal *pima*, Keli? Ovo je žedan posao, znaš, robijanje nad žarom.“

Ali supruga Boba Karmajkla nije slušala. Stajala je na prozoru prvog sprata i otvorenih usta piljila u predstavu koja se odigravala pred njom.

„O, bože moj!“ Kejti Karmajkl je došla do vrata. „To je gospodin Miler. I potpuno je go.“

„Molim? Don Miler?“

Bob Karmajkl je ispustio hvataljku za meso. Sad se na livadu slilo već pola sela. Neki su fotografisali. Većina se smejala ili vrištala. Svi su poznavali Dona Milera. Poslednjih petnaest godina radio je kao upravnik seoske pošte, a da ne spominjemo rukovođenje Većem komšijskog nadzora u Frantu.

Komšije su posmatrale Dona. Go kao od majke rođen, kličući od sreće, jurio je po terenu za kriket vrišteći: „Uspela je! Dođavola, uspela je!“

„Ovaj je prolupao.“

„Ne mogu da verujem. Don Miler!“

„Sad su mi se kobasice stvarno ogadile.“

„Gde je Sju?“

Nekoliko trenutaka kasnije, čvrsto, nabijeno telo Sju Miler odgegalo se u smeru sve većeg broja gledalaca, koji su sad uglavnom glasno navijali. Poslednji put kad je Don odlučio da mora da skine svu odeću sa sebe bilo je

veče na njegov dvadeset drugi rođendan kad je Engleska porazila *Ol blekse** u Tvikenhamu. Bio je to prizor koji Sju nikada neće zaboraviti, prizor za koji se nadala da ga gleda poslednji put u životu. Don se, međutim, ludo zabavljao, uveseljavajući publiku nizom pirueta i drugih improvizovanih baletskih figura. Njegov *plije* ga je otkrio u punom sjaju.

„Ljudi, izvinjavam se zbog ovoga.“ Sju Miler se postićeno smeškala. „Bojim se da je Don malo poludeo.“

„Da, malo!“ Bob Karmajkl je brisao suze koje su mu lile od smeha. „Rođendan mu je, zar ne? Da li se napio?“

„Još nije, ali hoće. Upravo smo saznali.“ Sjuin osmeh pretvorio se u veliki kez. „Saša je primljena na Kembridž.“

Tri sata kasnije, Don Miler je ležao u krevetu i glasno hrkao. Kombinacija uzbuđenja, Sjuine domaće čokoladne torte i barem boca i po najboljeg crnog vina koje se moglo naći u radnji potpuno je dokrajčila jadnička.

„Žnao sam da ćeš ušpeti. Jednoštavno sam žnao!“ ponavljao je Saši dok se teturao uza stepenice, naslanjajući se na nju poput nokautiranog boksera. „Bićeš najpoznatija naušnica koju je ova žemlja izrodila. Promenićeš svet. *Žnao* sam.“

„Da li misliš da će biti dobro, mama?“ Saša je zatvorila vrata spavaće sobe.

„Ne brini se za svog oca“, rekla je Sju. „Ostatku sela će biti potreban psihijatar. Posttraumatski stres, mislim da se to tako zove. Ja sam navikla da gledam kako se visuljak tvog oca vijori na vetru, ali jadna gospođa Anderson. Izgledala je kao da će se šlogirati. Ipak jadnica ima devedeset dve godine.“

Saša se u šoku spremila za spavanje. I ona je popila nekoliko čašica, ali to nije bio razlog. U nekoliko proteklih sati, život joj se potpuno promenio. Čim se vratila iz paba, nazvala je Vila da mu javi dobre vesti.

„Sjajno, mala“, nadvikivao je preglasnu muziku. Očigledno je žurka još uvek bila u punom jeku. „Kembridž je mnogo bliže od Eksetera. Znači da mogu da nastavim da igram ragbi subotom po podne kad počne sezona, a onda se dovezem do tebe i izvedem te na večeru. Strava!“

Iako to baš nije bila reakcija koju je očekivala, Saša se trudila da ne bude razočarana. *Ne mogu da očekujem da razume. On nije akademski tip. On ima drugih sposobnosti. I bar planira da dođe da me poseti. To je sigurno dobar znak, zar ne?*

Saša je obukla grubu pamučnu pidžamu koju je nosila od svoje četrnaeste godine, ugasila svetlo i uvukla se pod pokrivač svog uskog kreveta.

* Novozelandska ragbi reprezentacija; (Prim. prev.)

Skandalozno

Iznad nje, Sunčev sistem nalepnica koje svetle u mraku sijao je umirujućom zelenom bojom. Spavaća soba bila je dečja i Saša ju je volela. *Ali ja nisam dete. Više nisam. Ja sam studentkinja na Kembridžu! Ja sam ljubavnica Vila Tempila!* Prigrllila je svoje uzbuđenje kao neprocenjivo blago. *Ne želim da zaspim. Ne želim da se današnji dan završi.*

Napolju su crkvena zvona odzvonila ponoć.

Dan se završio.

Saša Miler je zaspala.

DRUGO POGLAVLJE

Profesor Teodor Dekster uživao je u sjajnom danu. Sunce je sijalo na nebu. Kembridž, uvek lep, izgledao je posebno ljupko dok se jutros vozio biciklom do koledža, sa zvonnicima i tornjevima koji su se kupali u ranojesenjem suncu. Njegove prostorije, najlepše u koledžu Sent Majkls, bile su upravo očišćene i pune vaza svežeg cveća. (Kućepaziteljka profesora Dekstera bila je, najblaže rečeno, zaljubljena u njega. A ko nije?) Pored toga, u krevetu ga je čekala Klara, Nemica na postdiplomskim studijama izuzetno velikih grudi kakve se retko viđaju van specijalizovanih porno-časopisa i usta koje je bog očigledno stvorio da bi služile onome što je tako dobro radila.

„Tako je, srce. Lepo polako.“

Pušenje je bilo tako dobro da ga je skoro bolelo. Klara je bila prosečna fizičarka, ali zahvaljujući izuzetnim oralnim sposobnostima njen doktorat na temu galaktičke anizotropije približavao se munjevitom brzinom najboljima na godini. Sa namerom da produži zadovoljstvo, profesor Dekster se pomorio malo više na krevetu, kako bi mogao da gleda kroz prozor. S njegovih prozora na First kortu video se Sent Džons strit i veličanstvena vrata Trinita koledža od crvene cigle. Trinita je bio veći i prestižniji od Sent Majklsa, ali Sent Majkls su već godinama proglašavali najlepšim koledžom u Kembridžu zbog njegovih srednjovekovnih dvorišta, romantičnih vrtova i gracioznog, orahom obloženog Tjudor hola. Sent Majkls je takođe imao nadaleko najveći ugled u području astrofizike i fizike elementarnih čestica. Zbog toga su mnogi profesori bili začuđeni kad je odsek ponudio mesto Teu Deksteru.

Za većinu ljudi, Teo Dekster je bio briljantan naučnik. Objavio je dve knjige s naslovima koje obični smrtnici nisu razumeli (njegov prvenac, knjiga naslova *Karakteristični tragovi Kvazara III s visokim crvenim*

pomakom, prodat je u vrlo respektabilnih petsto primeraka), diplomirao je sa odličnim uspehom na Oksfordu, doktorirao na MIT-u, a imao je tek trideset pet godina. Za profesore fizike na Kembridžu, međutim, on je bio amater. Obični fićfirić. Ne samo što su mu ideje bile podgrejane verzije tuđih istraživanja nego je, zamislite samo, *farbao kosu*! Nosio je odela Ozvalda Botenga* šivena po porudžbini – na Kembridžu! Čak se pričalo i da redovno ide na kozmetičke tretmane, šta god to značilo. Studentkinje su se gomilale na njegovim predavanjima da bi bacile oko na najređeg sisara na svetu – seksi naučnika – dok su na drugom kraju hodnika beskrajno genijalniji i originalniji umovi bivali zapostavljeni. Kombinacija zavisti i intelektualnog snobizma učinila je zlatnog mladića s katedre za fiziku na Kembridžu izuzetno neomiljenim među kolegama. Ponuda profesorskog mesta na koledžu Sent Majkls bila je poslednja kap koja je prelila čašu.

Ali to njega nije brinulo. Bar je tako govorio sebi. *Imam najudobniji posao na Kembridžu, smeštaj za koji bi se pobili svi mlađi predavači, a pred vratima beskonačan red voljnih, obrazovanih pičkica koje samo čekaju da ih pozovem. Da ne spominjem ljupku ženu i lepu kuću na Medingli roudu. Šta još čovek može da traži od života?* A ipak, uprkos svoj svojoj umišljenosti, nedostatku skrupula i gotovo beskrajnoj fizičkoj taštini, duboko u sebi Teo Dekster je *hteo* da ga kolege naučnici shvate ozbiljno. *Jednog dana*, zakleo se. *Jednog dana ću im svima pokazati.*

Kad je osetio da se približava vrhuncu, zgrabio je Klaru za kosu i gurnuo se dublje u ta rajska usta. Ona se instinktivno povukla, ali kad je počeo da svršava, Teo ju je čvrsto uhvatio za glavu. *Ako želiš najbolje ocene za svoje sranje od disertacije, anđele, moraćeš da progutaš.* Kasnije je gledao kako se oblači i bukvalno podiže jednu pa drugu enormnu dojku i stavlja ih u brusalter. *Predivno.* Jutros je strahovao da neće biti „na visini“ predsemestarskog sastanka sa svojom studentkinjom. Tereza, njegova žena, zaskočila ga je rano tog jutra, mašući pozitivnim ovulacijskim štapićem, kao da avionu daje znak za sletanje. Stvarno jadno. Doktor im je rekao da su im šanse za začće slabe ili nikakve, ali Tereza nije odustajala. Što se njega ticalo, Teo nikad nije razumeo čemu sva ta buka oko dece. Besane noći, prljave pelene, zaglupljujuća dosada dečjih igrališta. Koji bi normalan čovek pristao na to dobrovoljno? S druge strane, niko nije tvrdio da je Tereza sasvim normalna. Ovih dana glava joj je stalno bila u oblacima, toliko se unela u svog Šekspira da je jedva primećivala njegovo prisustvo – ili odsustvo. Ali Teo Dekster nije

* Britanski modni kreator poreklom iz Gane, čuven po svojim kolekcijama muških odela. (Prim. prev.)

bio čovek koji je poklonjenom konju gledao u zube. Sutra je bio prvi dan jesenjeg semestra. To je značilo novu školsku godinu i nov prinos naivnih mladih brucoškinja, koje su sve bile u potrazi za mentorom. A ako je postojala stvar kojom se profesor Teodor Dekster ponosio, bila je to njegova sposobnost mentorstva. Pogledajte samo kako je napredovala naša Klara.

Petnaest minuta kasnije, Teo je pošao na ručak u Formal hol. Od dve jebačine za šest sati bio je gladan kao vuk, a mirisi luka koji su iz fakultetske kuhinje dopirali do stepeništa bili su za njegov želudac poput zova sirena. Samo je polovina predavača redovno jela u dvorani, ali Teo Dekster tamo je odlazio svaki dan. Delom zbog škrtosti (obroci na koledžu bili su besplatni), ali delom i zbog toga što nigde nije našao bolje mesto za ručak od tamne, tjudorske raskoši Sent Majklsa. Sve na tom mestu, od rituala latinske molitve pre jela i ustajanja u znak pozdrava dekanu za profesorskim stolom do strogih pravila o dodavanju vode i vina, prožimalo je Tea dubokim i dugotrajnim uzbudjenjem. Jestu u koledžu značilo je biti delom istorije. To je značilo zauzeti svoje mesto među izabranom, povlašćenom grupom koju je njihov intelekt postavio iznad ostatka ljudskog roda. Teo Dekster je odrastao u bezličnoj kući u Kroliju. Ali je dogurao do stola bogova i uživao je u tome.

„Jutro, Deksteru. Ideš da uživaš u poslednjem obroku osuđenika? Depresivno, zar ne?“

Profesor Džonatan Kavendiš, šef Odseka za istoriju na koledžu Sent Majkls, bio je u svojim kasnim pedesetim. Zgodan muškarac u mladosti, nekada jedan od najuspešnijih veslača na univerzitetu, odavno se udebljao. Poznat po hedonizmu, Džonatan je s ponosom nosio svoju stomačinu i nije se brinuo za sve ređu kosu i začepljenije arterije. Na koledžu su ga svi voleli. Svi osim Tea Dekstera. Teu se dizala kosa na glavi od njega. *Zašto, dođavola, ne ode u teretanu? Zar ne vidi na šta liči?*

„Ne znam na šta misliš, Džoni?“

„Na đavolske studente koji se vraćaju, naravno. Nemoj da mi kažeš da nisu užasni. Sutra ujutru će preplaviti ceo koledž kao prava napast.“ Profesor Kavendiš se stresao. „Znam da ne bih smeo da prigovaram. Ipak živimo od njih. Ali stvarno, kako život na koledžu može glatko da se odvija sa toliko pijane dece pod nogama. A mi moramo da radimo.“

Teo nije odgovorio. Prešli su kameni most koji je vodio u Sekond kort. Bio je svestan da većina profesora na koledžu deli mišljenje Džonija Kavendiša o studentima kao gnjavaži i nužnom zlu koje mora da se podnese. Ali